

Ministrování s Ferdou Kuliferdou

napsal
Jan Lukeš
nakreslil
Jiří Vančura

LITURGICKÝ ROK

Ahoj kamarádi Tarsicia, rok 2018 začal teprve nedávno, ale v církvi slavíme ještě tzv. liturgický rok. Víte, z jakých období se skládá a kdy začíná? V liturgickém roce prožíváme jednotlivá tajemství života Pána Ježíše. Jednotlivé doby se vyznačují svou vlastní liturgickou barvou, o kterých jsme si povídali už před rokem.

1. Liturgický rok – někdy též nazývaný církevní, začíná na 1. neděli adventní. Barva fialová.

2. Následuje nejkrásnější období, vánoční doba, která trvá od Narození Páně do Křtu Páně, zhruba do poloviny ledna. Každý rok je to samozřejmě jinak. Barva bílá.

3. Nastává období, které je většinu roku, říkáme mu liturgické mezidobí – mezi jednotlivými liturgickými dobami. Barva zelená.

4. Období doby postní trvá 40 dní. Začíná Popelčnickou středou, letos 14. února. Barva fialová.

5. A už jsou tu Velikonoce. Největší křesťanské svátky, neboť si při nich připomínáme slavné Kristovo vzkříšení. Protože je to slavnost, používáme barvu bílou. Doba velikonoční trvá 50 dní. Sedm neděl velikonočních, osmou nedělí vrcholí toto období Letnicemi, tedy slavností Seslání Ducha svatého, barva červená.

6. Před námi je kromě prázdnin také dlouhé období zelené barvy a s ní i druhého liturgického mezidobí, které trvá až do doby adventní.

7. Ještě před prázdninami slavíme slavnosti: Nejsvětější Trojice, Těla a Krve Páně a Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, vše v barvě bílé.

8. V liturgickém mezidobí prožíváme různé slavnosti, které jsou jednodenní, proto se nevíte, když pan farář oblékne jinou barvu než zelenou.

11. Poslední neděle roku patří slavnosti Krista Krále, barva bílá.

Snad z toho nemáte zamotanou hlavu ještě víc. Naopak by vám měl náš přehled pomoci. Jak se nám podařilo zapamatovat si období a barvy, to si můžeme ověřit v příštím, květnovém „Tarsíkovi“:

Radostně prožitou dobu velikonoční! *Ferda Kuliferda*

12. V liturgickém mezidobí slavíme celkem 33 nedělí.

Mistrovství Evropy v halovém fotbale kněží

Foto: bonaventura, archiv autora

Že je fotbal oblíbený na celém světě a ve všech věkových kategoriích, dokládá i jeden velmi originální turnaj, kdy své síly a fotbalový um měří mezi sebou bratři kněží. Letos se konal již dvanáctý ročník a potřetí také za účasti kněží z jednotlivých diecézí Čech a Moravy. O samotném průběhu turnaje jsme se bavili s jedním z účastníků, otcem Jozefem Kadlicem z IDCŽM Křižovatka Pířchovice.

Jožko, jak ses dostal k tomuto unikátnímu sportovnímu projektu?

Dozvěděl jsem se o něm na tradičním halovém utkání mezi kněžími Čech a Moravy, které se hraje dvakrát v roce.

Je znát, že proti sobě hrají kněží? Vyskytují se i při této akci nešvary, jako je simulování, tvrdé fauly, sprostá slova aj.?

Ano, je to znát. Hraje se sice občas tvrdě, ale určitě ne zákeřně. Na tomto turnaji jde samozřejmě také o výsledek, ale v neposlední řadě také o samotné setkání bratří z mnoha evropských zemí, a to je na tom velmi cenné. Je to setkání mnoha kultur a jazyků a přitom je vidět velká jednota, kterou vytváří Pán Ježíš.

Byl mezi účastníky někdo, kdo před započítím své kněžské štače hrál fotbal na profesionální úrovni?

Zaslechl jsem, že jeden kněz z Polska hrával dokonce první ligu. Mnozí kněží hrávali nebo ještě pořád hrají závodně na amatérské úrovni. Za Maďarsko chytal dokonce biskup.

Jak vypadal samotný systém turnaje?

Turnaje se účastnilo celkem 16 týmů. Česká republika byla společně s Rakouskem, Běloruskem a pozdějším vítězem Polskem ve skupině B. Postoupit se nám nepodařilo, tak jsme pak hráli o celkové umístění. Měli jsme také odpočinkový den, kdy jsme dopoledne navštívili rodiště papeže sv. Jana XXIII. a po obědě přijali všechny týmy na oficiální návštěvě starosta města Brescia a hejtman kraje. Konaly se také společné mše svaté.

Jaké bylo složení vašeho týmu?

Náš tým byl složen z kněží působících v Čechách a na Moravě, s tím, že dva kněží jsou původem ze Slovenska, jeden z Polska a další z Konga. Jmenovitě tyto kněží: Marek Hric – Ostrov nad Ohří, Libor Buček – Klenčí pod Čerchovem, Jiří Polach – Budíšov, Jozef Kadlic – Pířchovice, Svatopluk Pavlica – Uničov, Petr Káňa – Rajnochovice, Přistav, Martin Sklenář – Český Brod, Georges Mondo Makonzo – Kolín, Ján Bleša – Kelč (kvůli zranění nakonec nehrál),

Konstantin Mikolajek – Říčany, Krzysztof Mikuszewski – Bozkov, Richard Polák – Kralovice.

Máš nějaké své vzory, ať už fotbalové nebo kněžské?

V mládí jsem měl několik fotbalových vzorů, třeba Roberto Carlose nebo Zinedine Zidana, ale dnes už ne. V současnosti se mi velmi líbí hra slovenského hráče Stanislava Lobotky. A samozřejmě mám i kněžské vzory. Snažím se ale především o to, aby mým vzorem na cestě ke svatosti byl Pán Ježíš.

Jsi stále aktivní sportovec? Mohl by být kněz zároveň vrcholovým sportovcem?

Ano, pořád hraji závodně fotbal na amatérské úrovni za TJ Jiskra Tanvald. Hrajeme pouze okresní přebor, ale pro mě osobně to je výborná příležitost, kdy mohu aktivně odpočívat a zároveň se setkávat s lidmi, kteří z velké části nejsou z křesťanského prostředí. Jako křesťan a kněz v jedné osobě mám tedy možnost vnášet s potřebným citem a trpělivostí evangelium. Snad to jednou v budoucnu přinese i nějaké plody. Jako mladý kluk jsem velmi toužil hrát fotbal na nejvyšší úrovni, ale zhruba v 17 letech jsem pocítil silně povolání ke kněžství. Zašel jsem za našim kaplanem Petrem s otázkou, jestli

Ize obojí sloučit. On mi velmi laskavě odpovéděl, že se musím rozhodnout buď pro jedno, nebo pro druhé. Stal jsem se knězem, ale Pán Bůh mi nic nevzal, právě naopak, dal mi mnohem víc. Dnes sice nehraji fotbal na profesionální úrovni, ale mám možnost jej využívat jako dobrý evangelizační prostředek pro ty, kdo Krista ještě neznají.

Jožko, děkujeme za milý rozhovor. Přejeme dostatek sil, radosti a Božího požehnání do tvé služby. Ptal se Petr Lukeš

